

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.333 van 5 maart 2002
in de zaak A.105.258/XIV-4795.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat Fr. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 4 december 1967 en van Slovaakse nationaliteit, op 28 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 februari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Fr. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 maart 2001 en verklaart zich vluchteling op 26 maart 2001.

1.2. Op 26 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 20 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaart problemen te hebben gekend omwille van zijn origine. Betrokkene zou zijn land verlaten hebben op 22 maart 2001 samen met zijn minderjarige zoon, V. J. kwam aan in België op 25 maart 2001 waar hij de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn internationaal Slovaaks paspoort. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal van 20 april 2001 zou hij problemen gekend hebben met de politie. Op 12 september 1999 zou hij op weg naar huis door vier politieagenten geslagen zijn. Hij zou meegenomen geweest zijn naar het politiekantoor en ook daar zouden ze hem geslagen en enkele uren vastgehouden hebben. Betrokkene zou na zijn vrijlating naar de spoedopname gegaan zijn en een twee- a drietal uur in het ziekenhuis verbleven hebben. Betrokkene zou geen klacht ingediend hebben omdat de agenten hem bedreigd hadden. Hierna zouden dezelfde agenten betrokkene meermaals opgezocht hebben. Op een keer zouden ze, toen hij niet thuis was, de kabel van de elektriciteit doorgesneden hebben. Betrokkene zou gewacht hebben totdat hij voldoende geld had om het land te verlaten en dan vertrokken zijn.

Vooreerst dienen er ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas ernstig ondermijnd. Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een week verzorgd geweest is in het ziekenhuis (zie DVZ punt 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter maar twee of drie uur in het ziekenhuis te hebben verbleven (zie CGVS p. 3). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij klacht indiende na de aanval bij de politie van Kosice (zie DVZ punt 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene uitdrukkelijk nooit klacht te hebben ingediend naar aanleiding van het incident omdat de agenten hem bedreigd hadden (zie CGVS pp.4-5). Verder dient ook te worden gewezen op een interne tegenstrijdigheid tijdens zijn verklaringen in dringend beroep. Wanneer aan betrokkene gevraagd werd wanneer de politie hem voor de laatste keer had opgezocht, antwoordde hij het niet meer te weten gezien het al twee jaar geleden was. Wanneer hem dan een beetje later gevraagd werd of de agenten hem dit jaar nog hadden opgezocht, verklaarde betrokkene dat ze ongeveer één week voor zijn vertrek nog langs geweest waren (zie CGVS p. 5). Er kan dan ook worden getwijfeld aan de volgens betrokkene herhaaldelijke bezoeken van de agenten naar aanleiding van dit ene incident. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van 1951.

De door betrokkene neergelegde documenten (zijn paspoort, zijn huwelijksakte en een medisch attest) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Zijn internationaal paspoort en zijn huwelijksakte betreffen persoonsgegevens waar niet aan wordt getwijfeld. Wat betreft het medisch attest dient te worden opgemerkt dat het (het) (een) eenmalig incident met de agenten betreft maar dat gezien betrokkene tegenstrijdige verklaringen getwijfeld kan worden aan de echtheid van dit document. Temeer daar betrokkene aanvankelijk verklaarde dat het incident met de agenten plaatsvond op 12 september 1998 (zie CGVS p. 3) en het attest gedateerd is op 12 september 1999.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Verzoek(st)er wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen dd. 26.04.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 26.03.2001.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verhaal afgelegd tijdens de twee interviews, alsook dat er geen indicaties zijn van systematische, daadwerkelijke en geïndividualiseerde discriminatie.

Vooreerst moet opgemerkt (worden) dat de tegenspraak die er zou zijn tussen het verhaal van mijn verzoeker naar aanleiding van het interview bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en dat in het Commissariaat-Generaal een loutere vertalingsfout is. Het is zo dat de chronologie der feiten en de omstandigheden (worden) door mijn verzoeker correct naar voor werden gebracht, zodat dit detail zeker geen element is om te kunnen spreken (van) ongeloofwaardigheid.

Het is zo dat (er) in het arrest dd. 18 mei 2000 het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk gesteld heeft dat er in Slovakije een discrim(in)a(n)tie en vervolging is van de zigeunerbevolking.

Dat tenslotte de beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 11.05.2001 stelt dat hun leven gevaar loopt, terwijl in de beslissing staat dat zij naar de grens van haar (hun) land mag (mogen) teruggeleid worden. Dat dit een contradictie is.

In haar beslissing dd. 20.03.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

(R.v.St. nr. 44.801, 3 november 1993, T.Vreemd. 1994, 95; T.Vreemd. 1994, 56; Rev.Dr.Etr., 1994, 29).”;

2.2. Overwegende dat verzoeker niet aanvoert hoe en waarom het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat in de mate in het enig middel sprake is van beslissingen van 20 maart 2001 en van 11 mei 2001 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Raad van State ambtshalve de exceptie obscuri libelli opwerpt, vermits deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van het annulatieberoep;

Overwegende dat uit een grondige analyse van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet uitlegt waarom hij door vier politieagenten werd geslagen; dat hij geen beroep doet op de criteria opgenomen in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève om het gedrag van de politieagenten tegenover hem te verklaren; dat hij niet uitlegt waarom de politie hem viseert en om welk motief de politie de kabel van de elektriciteit zou hebben doorgesneden; dat verzoeker geen enkel concreet en tastbaar element aanvoert dat zou kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat om dit motief alleen reeds de in het enig middel geviseerde bepalingen niet werden geschonden;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 werden geschonden, temeer daar hij de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt;

Overwegende dat er twee ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met name :

- op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij een week verzorgd werd in het ziekenhuis na een aanval van vier politieagenten, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij maar twee of drie uren in het ziekenhuis verbleef;
- bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij nooit een klacht heeft ingediend naar aanleiding van het incident met

de politie omdat de agenten hem bedreigd hadden, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingen-
zaken verklaarde dat hij een klacht indiende bij de politie van Kosice;

Overwegende dat tijdens het interview op het Commissariaat-generaal
een tegenstrijdigheid werd vastgesteld nadat verzoeker eerst verklaarde dat hij niet meer wist
wanneer de politie hem voor het laatst had opgezocht gezien het al twee jaar geleden was,
terwijl hij later verklaarde dat de politie een week vóór zijn vertrek nog langs geweest was;

Overwegende dat verzoeker deze tegenstrijdigheden toeschrijft aan
loutere vertalingsproblemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch bij
de ondertekening van het verhoorverslag op de Dienst Vreemdelingen-
zaken noch in zijn “dringend beroepschrift” enige opmerking heeft gemaakt over vertalingsproblemen die zich
zouden hebben voorgedaan tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingen-
zaken; dat verzoeker bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin
melding heeft gemaakt van vertalingsproblemen en affirmatief heeft geantwoord op de vraag
of hij “alle vragen begrepen” had;

Overwegende dat de verzoekende partij verwijst naar het arrest van
18 mei 2000 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens; dat dit arrest betrekking
heeft op omstandigheden die zich voordeden in Bulgarije; dat vaststaat dat verzoeker de
inhoud van dit arrest niet betreft op zijn eigen situatie;

Overwegende dat de bestreden beslissing gedragen wordt door
omstandige overwegingen die niet worden weerlegd, laat staan betwist door verzoeker; dat
deze overwegingen terzake dienend, deugdelijk en afdoende zijn, zodat de Commissaris-
generaal in alle redelijkheid kon beslissen tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag, in
wezen omdat verzoeker geen kandidaat politiek vluchteling is en dit duidelijk blijkt uit zijn
verklaringen die hij heeft afgelegd in de loop van de asielprocedure;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot
nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van
artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling
inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,
de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als
accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring
wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.